

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี	
รับที่	6256 ม(อ)68
วันที่	22 ก.ย. 2548 เวลา 09.28

ที่ อส(สพป.๓)๐๐๔๑/671

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนหน้าทับเผย กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๑๗ กันยายน ๒๕๔๘

ฝ่ายตรวจสอบและจัดพิมพ์	
รับที่	
วันที่	
เวลา	

เรื่อง แจ้งผลคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง (๑) หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๒๐๔/ว(ล)๑๑๙๗๑

ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๕

(๒) หนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส(สพป.๓)๐๐๔๑/๐๓๐ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๖

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด จำนวน ๑ ฉบับ

ตามหนังสือที่อ้างถึง (๑) สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ส่งคำสั่งเรียกให้ทำคำให้การและสำเนาคำฟ้องในคดีปกครองของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ พ.๒๑/๒๕๔๕ ระหว่าง นายสุทธิพันธุ์ หุตะสิทธิ์ ที่ ๑ กับพวกรวม ๒๓ คน ผู้ฟ้องคดี คณะรัฐมนตรี ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน ผู้ถูกฟ้องคดี ไปยังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อขอให้จัดพนักงานอัยการเป็นผู้รับมอบอำนาจให้ดำเนินคดีแทนคณะรัฐมนตรี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และตามหนังสือที่อ้างถึง (๒) สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งให้ทราบว่าได้จัดพนักงานอัยการ สำนักงานคดีปกครอง เป็นผู้รับมอบอำนาจดำเนินคดีแทน คณะรัฐมนตรี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามความประสงค์แล้ว นั้น

ครั้นวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๘ ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษา ให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ในส่วนที่กำหนดเงื่อนไขการมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะด้าน Science and Technology ว่าต้องเป็นพนักงาน ซึ่งเคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษอยู่เดิมก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติให้ระงับการจ่าย ทั้งนี้ ให้มีผลนับตั้งแต่วันที่ให้มีมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ส่วนคำขออื่นให้ยกฟ้อง รายละเอียดปรากฏตามสำเนาคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ พ.๑๔/๒๕๔๘ ซึ่งส่งมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และขอให้จัดส่งคำคัดค้านาคพิพากษา จำนวน ๗๑ บาท ให้แก่
แผนกงานอัยการผู้รับมอบอำนาจ ซึ่งได้ทอดรองจ่ายไปในการขอคัดค้านาคพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายจิระ พรณราย)

อธิบดีอัยการฝ่ายคดีปกครอง ปฏิบัติราชการแทน
อัยการสูงสุด

ที่ลงนาม นายจิระ พรณราย อธิบดีอัยการฝ่ายคดีปกครอง

ที่ลงนาม นายอรรถพร อรรถพร อธิบดีอัยการฝ่ายคดีปกครอง

ที่ลงนาม นายอรรถพร อรรถพร อธิบดีอัยการฝ่ายคดีปกครอง

นายอรรถพร อรรถพร อธิบดีอัยการฝ่ายคดีปกครอง

คดีหมายเลขดำที่ พ.๒๑/๒๕๔๕

คดีหมายเลขแดงที่ พ.๑๔/๒๕๔๘

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๙ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

นายสุทธิพันธ์ หุตะสิทธิ์ ที่ ๑
จำเอก ยศศิริ สุพัฒน์ ที่ ๒
นายธีระพันธ์ โคตรวงษา ที่ ๓
นายจำเนียร แพทย์กิจ ที่ ๔
นายวีระพงษ์ ปานแก้ว ที่ ๕
นายภาสกร เสนาเลี้ยง ที่ ๖
นายบรรจง โภชนะกิจ ที่ ๗
นายประกอบ ศรีใหม่ ที่ ๘
นายประเทือง รอมใจ ที่ ๙
นายวิทยา อารีกุล ที่ ๑๐
นายธีรรัตน์ ม่วงสวย ที่ ๑๑
นายกิตติ ศรีเกตุ ที่ ๑๒
นายจักรพันธ์ สิทธิไกรพงษ์ ที่ ๑๓
นายชุติกานต์ ภูมิศรีแก้ว ที่ ๑๔
นายคณิตกร ชันธศักดิ์ ที่ ๑๕
นายสมประสงค์ ทาดี ที่ ๑๖
นายพีรเดช ศิริพร ที่ ๑๗

ผู้ฟ้องคดี

/นายสิทธิศักดิ์...

นายสิทธิศักดิ์ ศรีทองสุข ที่ ๑๘
 นายกัมพล บุ่งศรี ที่ ๑๙
 นายยงยุทธ จันทร์ศิริ ที่ ๒๐
 นายเอนก โรหิตเสถียร ที่ ๒๑
 นายเผด็จ พรราวศรี ที่ ๒๒
 นายจรัส รักษา ที่ ๒๓
 นายไพศาล ธรรมรักษา ที่ ๒๔
 นายวิษณุ นิลเขต ที่ ๒๕
 นายวรัญญ์ ฉลาดพจนพร ที่ ๒๖
 นายประเสริฐศักดิ์ เหลือวงศ์ ที่ ๒๗
 นายทวี สราญรมย์ ที่ ๒๘
 นายสมพร กวางแก้ว ที่ ๒๙
 นายประสิทธิ์ ทัพชัย ที่ ๓๐
 นายสมัค เงาะปก ที่ ๓๑
 นายเชียวชาญ ปิณฑะดิษ ที่ ๓๒
 นายประสิทธิ์ ศรีบุญเรือง ที่ ๓๓
 นายวีระพันธ์ สมสีมี ที่ ๓๔
 นายทรงพล เป็นสุข ที่ ๓๕
 นายพีรศักดิ์ เดียวสุรินทร์ ที่ ๓๖
 นายตระการ วรานุสันติกุล ที่ ๓๗
 นางสาวจารี ทาน้อย ที่ ๓๘
 นายเกรียงไกร ระแบบเลิศ ที่ ๓๙
 นายประมวล สายพิมพ์ ที่ ๔๐
 นายชรินทร์ ศรีเกตุ ที่ ๔๑
 นายศราวุธ เชื้อสกุล ที่ ๔๒
 นางสาวพวงเพ็ญ เชียงสอน ที่ ๔๓
 นางสาวรัชนิกร บุญเรือง ที่ ๔๔
 นายเกียรติศักดิ์ แก้วมณี ที่ ๔๕

/นายวชิรพล...

นายวชิรพล คำเพิ่ม ที่ ๔๖
 นางสาวพัชรภรณ์ สมักรการ ที่ ๔๗
 นางสาวรุจิรา เต็มภัทราโชค ที่ ๔๘
 นางสาวซารินี ลิ้มสวัสดิ์ ที่ ๔๙
 นายเทพนรินทร์ รัตนปัญญา ที่ ๕๐
 นางสาวพิชญากุล ศิริปัญญา ที่ ๕๑
 นายไชยพัฒน์ ไชยบรรทัด ที่ ๕๒
 นางสาวสุวิภา เอี่ยมสวัสดิกุล ที่ ๕๓
 นายพูนลาภ ปันตดา ที่ ๕๔
 นายทองศุภร์ วงศ์โสภะ ที่ ๕๕
 นายวิรัตน์ วิกุล ที่ ๕๖
 นางสาวมณฑนา ศรีวงศ์ ที่ ๕๗
 นายสรายุทธ หินยศ ที่ ๕๘
 นายสมาน กันทะมาลี ที่ ๕๙
 นายอุดม ตั้งศิลาถาวร ที่ ๖๐
 นางสาวลัดดาวัลย์ ใจการุณ ที่ ๖๑
 นายสถาพร มาตรา ที่ ๖๒
 นายปราโมทย์ ปาวรีย์ ที่ ๖๓
 นายกฤษณะบดินทร์ บุตรดี ที่ ๖๔
 นายวราพงษ์ จิตไพบูลย์ ที่ ๖๕
 นายวิสุทธินันท์ นทีทิพมาศ ที่ ๖๖
 นายรุ่งโรจน์ ชาญมานิต ที่ ๖๗
 นายวิสิทธิ์ สิงหนุต ที่ ๖๘
 นายสาธิต วัชรานนท์ ที่ ๖๙
 นายดำรงฤทธิ์ พรหมณี ที่ ๗๐
 นายอำนวย ลักษณะ ที่ ๗๑
 นายทศพล กิตติสากุล ที่ ๗๒
 นายชาญณรงค์ เรียงสันเทียะ ที่ ๗๓

/นายศุภรัฐ...

นายศุภรัฐ ศรีมงคล ที่ ๗๔
 นายสิทธิชัย บุญแสง ที่ ๗๕
 นายสันติ มีแก้ว ที่ ๗๖
 นายธีรพงษ์ พัทธนี ที่ ๗๗
 นายวัฒนา ตระกูลพาณิชย์ ที่ ๗๘
 นางสาวกังสดาล ราชมณี ที่ ๗๙
 นายถนอมศักดิ์ ชุละดี ที่ ๘๐
 นายอิทธิชัย ปกนิกะ ที่ ๘๑
 นายพงศ์โกชนัน คิตรมัย ที่ ๘๒
 นายชัยภูมิ เดชสมบัติ ที่ ๘๓
 นายสุวิทย์ บุรณเจริญ ที่ ๘๔
 นายธรรมรัตน์ คงสุวรรณ ที่ ๘๕
 นายศรฐา เพชรชูทอง ที่ ๘๖
 นายธนาวุฒิ พรหมพัฒน์ ที่ ๘๗
 นายพรภักพัฒน์ ศิริปโชติ ที่ ๘๘
 นายอภิรักษ์ พรหมม่วง ที่ ๘๙
 นายอนนต์ พงศ์วัฒนาเกียรติ ที่ ๙๐
 นายก่อพงศ์ สอนขวาสกุล ที่ ๙๑
 นายวิชุด อัสวะวิบูลย์ ที่ ๙๒
 นายชาญวุฒิ กล่อมทรัพย์ ที่ ๙๓
 นายปิยะ สังข์แก้ว ที่ ๙๔
 นายอานนท์ แพร่ภิญโญ ที่ ๙๕
 นายประทีป พ่วงพร้อม ที่ ๙๖
 นายวรานนท์ ยิ่งเข้ม ที่ ๙๗
 นายสายชล สอนพลอย ที่ ๙๘
 นายณัฐกานต์ กาญจนกำเนิด ที่ ๙๙
 นางสาวนาฏนัฏา ประทุมวรรณ ที่ ๑๐๐
 นายทองรัก พัวพรสวรรค์ ที่ ๑๐๑

/นางสาวไวยากรณ...

นางสาวไวยากรณ์ ชันธวงศ์ ที่ ๑๐๒
 นางสาวปาริชาติ ลีอังกูรเสถียร ที่ ๑๐๓
 นายชูชาติ บุญอาษา ที่ ๑๐๔
 นายอัศรชาติ ดิณสุลลนนท์ ที่ ๑๐๕
 นายสรพงษ์ เตียวสมบุรณ์ ที่ ๑๐๖
 นางสาวอรชวัญ เหมะรัชตะ ที่ ๑๐๗
 นายเชาวนะ วิรัชสยางค์กุล ที่ ๑๐๘
 นายทองดี แซ่เนี้ยว ที่ ๑๐๙
 นายนพชัย วงศ์สาย ที่ ๑๑๐
 นางสาวรัชนี เจตน์เจริญ ที่ ๑๑๑
 นางสาววันทนา ปิยะวัฒน์กุล ที่ ๑๑๒
 นายทวี อุทธิยัง ที่ ๑๑๓
 นางสาวดารารัตน์ พิมกัน ที่ ๑๑๔
 นายเอกดนัย เขียวมา ที่ ๑๑๕
 นางสาวปานจิตต์ จิระชีวะนันท์ ที่ ๑๑๖
 นายสุขชัย ชีรนรวนิชย์ ที่ ๑๑๗
 นางสาวกฤดาภรณ์ ศุภสมุท ที่ ๑๑๘
 นางสาวมนวรรณ ลิ้มประเสริฐ ที่ ๑๑๙
 นายภักพงษ์ วงษ์พันธุ์ทา ที่ ๑๒๐
 นายปรัชญา ลาภเจริญวงศ์ ที่ ๑๒๑
 นายสมศักดิ์ เกตุมนิรัตน์ ที่ ๑๒๒
 นายพยล ลิขิตเจริญ ที่ ๑๒๓
 นายทรงศักดิ์ สกุนนิยมพร ที่ ๑๒๔
 นายไชย์พิชิต โปะประนม ที่ ๑๒๕
 นายพงษ์รัตน์ ยืนยงค์นาน ที่ ๑๒๖
 นายทวีศักดิ์ ลือสายวงศ์ ที่ ๑๒๗
 นายเกรียงศักดิ์ ไทวัฒน์ ที่ ๑๒๘
 นายวัชรพล ไหว่องกิจการ ที่ ๑๒๙

/นายรัชชัย...

นายรัชชัย ตั้งตระกูล ที่ ๑๓๐
 นายมณูญ ช้องม่วง ที่ ๑๓๑
 นายพรศักดิ์ พรจักรพักตร์ ที่ ๑๓๒
 นางสาวสุกัญญา ทรัพย์นทีสิน ที่ ๑๓๓
 นางสาวชุตินา เกียรติเสวี ที่ ๑๓๔
 นายปรีชา ปานดิษฐ์ ที่ ๑๓๕
 นายประเสริฐ กาญจนะคช ที่ ๑๓๖
 นายเถลิง วัฒนะมงคล ที่ ๑๓๗
 นายสุรเดช วุ่นสะยุคะ ที่ ๑๓๘
 นายวัชรระ สมจิตต์ ที่ ๑๓๙
 นายอนุสรณ์ เทียงงาม ที่ ๑๔๐
 นายวินัย พิชทองหลาง ที่ ๑๔๑
 นายขจรศักดิ์ ศรีอ่อน ที่ ๑๔๒
 นายยุทธนา ครุฑกาศ ที่ ๑๔๓
 นายเกรียงไกร บรรลือศักดิ์ ที่ ๑๔๔
 นายกิตติกานต์ โกวิทบูล ที่ ๑๔๕
 นายชัยรัตน์ อรุณโชติ ที่ ๑๔๖
 นายรังสรรค์ ใจดี ที่ ๑๔๗
 นายพิชิต บุญหล่อ ที่ ๑๔๘
 นายชุมพรชัย วรอาจ ที่ ๑๔๙
 นายไพศาล เฟื่องวานิชย์ ที่ ๑๕๐
 นางสาวมยุรา วัฒนานนท์ ที่ ๑๕๑
 นายจุฑา ถมศิริ ที่ ๑๕๒
 นายวรรณชัย จุลกัลป์ ที่ ๑๕๓
 นายเลอพงศ์ แก่นจันทร์ ที่ ๑๕๔
 นายศีกษิต ศรีพิชญพันธ์ ที่ ๑๕๕
 นางสาวอินทวดี จันทร์ทักษิณภาส ที่ ๑๕๖
 นายนพดล ธีรวารภรณ์ ที่ ๑๕๗

/นายณัฐวัฒน์...

นายณัฐวัฒน์ หรรษาภิพัฒน์ ที่ ๑๕๘
 นายธวัช วิรุฬห์กิจโกศล ที่ ๑๕๙
 นางสาวศรินทร์ คำทอง ที่ ๑๖๐
 นายฐานันดร แยมภิรมย์ศรี ที่ ๑๖๑
 นายปฏิเวช เขียนวงศ์ ที่ ๑๖๒
 นายสมบูรณ์ สิงห์โตทอง ที่ ๑๖๓
 นายวรารุช จิตตพันธ์ ที่ ๑๖๔
 นายสาริษฐ์ ก้อนแก้ว ที่ ๑๖๕
 นายไพฑูรย์ อึ้งนภารัตน์ ที่ ๑๖๖
 นายธรรมพันธุ์ ภาสบุตร ที่ ๑๖๗
 นางสาวสุชาดา พิพัฒน์เมฆินทร์ ที่ ๑๖๘
 นายพันธ์ ชินบุตร ที่ ๑๖๙
 นางสาวศรัณยา ชุนถนอม ที่ ๑๗๐
 นายวัชร ปานช้าง ที่ ๑๗๑
 นายนพต วัชวัลย์ ที่ ๑๗๒
 นางสาวพิศราณี สัตย์ไพศาลกิจ ที่ ๑๗๓
 นายภาณุมาส สงวนมานะศักดิ์ ที่ ๑๗๔
 นายวรรณศักดิ์ คงดี ที่ ๑๗๕
 นายยุทธนา ยิ้มประเสริฐ ที่ ๑๗๖
 นายยิ่งยง ชูสุพัฒน์ ที่ ๑๗๗
 นายสาริต เรืองสังข์ ที่ ๑๗๘
 นายสมบูรณ์ มณีคุณาภรณ์ ที่ ๑๗๙
 นางสาวเยาวลักษณ์ สติดยภูมิ ที่ ๑๘๐
 นางสาวกมลทิพย์ ชูพยัคฆ์ ที่ ๑๘๑
 นายพิเชษฐ์ ดวงใจ ที่ ๑๘๒
 นายศานิต สมบูรณ์ ที่ ๑๘๓
 นายพงศ์ธร อ่อน ที่ ๑๘๔
 นายก้องเกียรติ เมฆอัครภรณ์ ที่ ๑๘๕

/นายสิทธิพงษ์...

นายสิทธิพงษ์ บัวกล้า ที่ ๑๘๖
 นายสมชาย สืบศักดิ์วงศ์ ที่ ๑๘๗
 นายสุชาติ โตอัจฉริยะวงศ์ ที่ ๑๘๘
 นายอิทธิเดช เจ็ดวรรณะ ที่ ๑๘๙
 นางสาววิลาวรรณ แก้วคำ ที่ ๑๙๐
 นายสุพัฒน์ พุ่มจันทร์ ที่ ๑๙๑
 นายปิยเทพ โสตรุตร ที่ ๑๙๒
 นายกุลชาติ เพียรชัย ที่ ๑๙๓
 นายคมสันต์ สุขมาธิยากร ที่ ๑๙๔
 นายสมพร ไกรสอาด ที่ ๑๙๕
 นายชาญวุฒิ วงศ์สวัสดิ์ ที่ ๑๙๖
 นายอรุณ จันทรปรีดา ที่ ๑๙๗
 นายวีระชัย หวลศรี ที่ ๑๙๘
 นายเสกสิทธิ์ วงศ์คุณ ที่ ๑๙๙
 นายคณิต ชัยวัฒนา ที่ ๒๐๐
 นายณพลสิทธิ์ ชานนท์ ที่ ๒๐๑
 นายศุภกร แสงศรีธร ที่ ๒๐๒
 นายปัทมากร ขุนอักษร ที่ ๒๐๓
 นายไพรัช กิจวรวิทย์ ที่ ๒๐๔
 นายกร สุพรรณโรจน์ ที่ ๒๐๕
 นายปริญญา ศรีลาพัฒน์ ที่ ๒๐๖
 นายอลงกรณ์ พ่วงบุญมาก ที่ ๒๐๗
 นายเอกสิทธิ์ ศรีชนนันท์ ที่ ๒๐๘
 นายกิตติวัฒน์ ศรีวิลาส ที่ ๒๐๙
 นายณัฐพล นันทวรเศรษฐ์ ที่ ๒๑๐
 นางสาวนิตยา โกมรัตน์ ที่ ๒๑๑
 นายสุราช ศาลางาม ที่ ๒๑๒
 นางสาวนฤมล ชิงเกียรติตระกูล ที่ ๒๑๓

/นายศักดิ์ชาย...

นายศักดิ์ชาย แก้วสกุล ที่ ๒๑๔
 นายปวินท์ จรัสวราพรณ ที่ ๒๑๕
 นางสาวโมทนีย์ สังข์คงพันธ์ ที่ ๒๑๖
 นางสาวสุชาดา แซ่หลี่ ที่ ๒๑๗
 นายภูมิมนตรี บัวทอง ที่ ๒๑๘
 นายอัมภากร รักษาภายใน ที่ ๒๑๙
 นายเฉลิมศักดิ์ กันจนา ที่ ๒๒๐
 นายนิรันดร์ สุวรรณสิทธิ์ ที่ ๒๒๑
 นายณัฐวุฒิ สิริแสงสว่าง ที่ ๒๒๒
 นายพงศกร ยุทธโกวิท ที่ ๒๒๓
 นางสาวชนนุช วชิรพันธ์ ที่ ๒๒๔
 นางสาววิภา อุดมวงศ์ไพบูลย์ ที่ ๒๒๕
 นายอัครพล สมบัตินันท์ ที่ ๒๒๖
 นายอุดม แก้วดี ที่ ๒๒๗
 นายประสิทธิ์ ตาสุวรรณ ที่ ๒๒๘
 นายชาติชาย เทอดเทียนวงษ์ ที่ ๒๒๙
 นายวสันต์ สิ้นสว่าง ที่ ๒๓๐
 นายนิยม กิจเจลา ที่ ๒๓๑
 นางสาวอาภรณ์ น่วมทงค์ ที่ ๒๓๒
 นางสาวจตุพร สุขกระจ่าง ที่ ๒๓๓
 นายกิจภณ เกาะสมบัติ ที่ ๒๓๔
 นางสาวจิรารักษ์ คำศรี ที่ ๒๓๕
 นายมานะชัย ชนะสาริตการย์ ที่ ๒๓๖
 นายพงศธร ทองสอดแสง ที่ ๒๓๗
 นางสาวนิลัตมน บุราณรมย์ ที่ ๒๓๘
 นางสาวนุชรี รัตนพงศ์เลขา ที่ ๒๓๙
 นางสาวจุฑารัตน์ ลาวรรณ ที่ ๒๔๐
 นายนิวัฒน์ มาประจวบ ที่ ๒๔๑

/นายวีรยุทธ...

นายวีรยุทธ แก้วอุ่นเรือน ที่ ๒๔๒
 นายรณภพ ศรีพรหมทัต ที่ ๒๔๓
 นายพิชิต ศรีบุตรโคตร ที่ ๒๔๔
 นายพิชัย ธานีวรรณ ที่ ๒๔๕
 นายณรงค์ชัย ภาระญาติ ที่ ๒๔๖
 นายทนงศักดิ์ น้อยพรหม ที่ ๒๔๗
 นายพรเทพ ศุภกมลเสนีย์ ที่ ๒๔๘
 นายศิวลักษณ์ โคตรรักษา ที่ ๒๔๙
 นางสาวกฤติกา ชอบชื่นชม ที่ ๒๕๐
 นายธรรมศ ศรีสมชัย ที่ ๒๕๑
 นายสันติ เพ็ชรรัตน์ ที่ ๒๕๒
 นางสาวร้อยทิพย์ อันสมบัติ ที่ ๒๕๓
 นางสาวอรุรรา วัชรเสถียร ที่ ๒๕๔
 นายรัชชา ชัยโตชะ ที่ ๒๕๕
 นายนรเชษฐ์ ลิ้มแสงเพชร ที่ ๒๕๖
 นายจิระศักดิ์ โพธิ์ศรี ที่ ๒๕๗
 นายศราวุธ สิทธิวัง ที่ ๒๕๘
 นายบรรพต ธรรมสโรช ที่ ๒๕๙
 นายสถิตย์ พรหมเสน ที่ ๒๖๐
 นายนิวัฒน์ วิเชียรโชติ ที่ ๒๖๑
 นายโสพล วณิชยาโกศล ที่ ๒๖๒
 นายเกรียง บุญพรประเสริฐ ที่ ๒๖๓
 นายณัฐพงษ์ ตามวงศ์ ที่ ๒๖๔
 นายอภิชัย ชัยธรรม ที่ ๒๖๕
 นางสาวศิริลักษณ์ ศิริสาคร ที่ ๒๖๖
 นางสาวนวรรตน์ วงศ์รัตนอำไพ ที่ ๒๖๗
 นางสาวอรอุษา ศักดิ์พนา ที่ ๒๖๘
 นางสาวเกศินี เลหาเจริญสมบัติ ที่ ๒๖๙

/นายกำพล...

นายกำพล ต้อยเต็มวงศ์ ที่ ๒๗๐
 นายชูวงศ์ วัฒนศักดิ์ภูบาล ที่ ๒๗๑
 นางสาวดวงพร วิไลเอก ที่ ๒๗๒
 นายขจรเกียรติ อัสวเบญจาง ที่ ๒๗๓
 นายณรงค์ ศรียาภัย ที่ ๒๗๔
 นางสาวมุนา จิตต์โกมุท ที่ ๒๗๕
 นางสาวปิยวรรณ เรืองน้อย ที่ ๒๗๖
 นายสัญญาชัย สุภาคาร ที่ ๒๗๗
 นายวรวิทย์ ประสงค์สิทธิ์ ที่ ๒๗๘
 นายพูนศักดิ์ ฐนุรักษ์ ที่ ๒๗๙
 นายบัญญัติ สรภฤช ที่ ๒๘๐
 นายสุทธิกาญจน์ วีระเสถียร ที่ ๒๘๑
 นายปฏิภาณ ยุทธศิลป์เสวี ที่ ๒๘๒
 นายศุภสวัสดิ์ คัมภสาลี ที่ ๒๘๓
 นายรักษพล จันทสมิต ที่ ๒๘๔
 นางสาวรัตติยา ยุทธวิษยานนท์ ที่ ๒๘๕
 นายมนัส มณีจักร ที่ ๒๘๖
 นายสุทธิ พุทธิแก้ว ที่ ๒๘๗
 นายไพสิฐ ปิ่นโต ที่ ๒๘๘
 นายทรงฤทธิ์ วิภูศิริ ที่ ๒๘๙
 นางสาวปณิดา คงอ่อน ที่ ๒๙๐
 นายประครอง วงศ์ตาผา ที่ ๒๙๑
 นางสาวอัญชสา กมลสิน ที่ ๒๙๒
 นางสาวสุกัญญา วรมาลี ที่ ๒๙๓
 นายราชันย์ จันทรักษา ที่ ๒๙๔
 นางสาวนงนุช สุขตั้งมั่น ที่ ๒๙๕
 นางสาวศิริพร วัฒนศิริ ที่ ๒๙๖
 นายทรงวุฒิ พรพันธ์เดชวิทยา ที่ ๒๙๗

/นายอธิคม...

นายอริคม เขียวสด ที่ ๒๙๘
 นายบัญชา รัสสาคร ที่ ๒๙๙
 นายจรัส ตั้งวงศ์ชูเกตุ ที่ ๓๐๐
 นายวรเวช ปั้นกระจำง ที่ ๓๐๑
 นางสาวจิรดา บำรุงเวช ที่ ๓๐๒
 นายปณิธาน พิชัยฤกษ์ ที่ ๓๐๓
 นายอานนท์ หนูแก้ว ที่ ๓๐๔
 นายวีรพัฒน์ ตันยา ที่ ๓๐๕
 นายสำเนียง แก้วสุวรรณ ที่ ๓๐๖
 นายทวีศักดิ์ พุทธิแก้ว ที่ ๓๐๗
 นายฮ.ปกาศิต จันทสาโร ที่ ๓๐๘
 นางสาวสุภาวดี สุวรรณรัตน์ ที่ ๓๐๙
 นายพรเทพ ตันประเสริฐ ที่ ๓๑๐
 นายพิเชษฐ ทองป่อ ที่ ๓๑๑
 นางสาวกชนันท์ นพพิมาน ที่ ๓๑๒
 นายอดิสร เงินสอาด ที่ ๓๑๓
 นายสรวิศ รัตนพิไชย ที่ ๓๑๔
 นางสาวปาริชาติ สอดศรี ที่ ๓๑๕
 นางสาววัชรวิงศ์ เจือจันทร์ ที่ ๓๑๖
 นายประมุข เมืองสนธิ์ ที่ ๓๑๗
 นายดุสิต จิตตะรัตน์ ที่ ๓๑๘
 นายจักรกฤษ ศิษย์ศาสตร์ ที่ ๓๑๙

ระหว่าง

คณะรัฐมนตรี ที่ ๑

กระทรวงการคลัง ที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดี

/เรื่อง...

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของกฎที่ออกโดยคณะรัฐมนตรีหรือ
โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจของการสื่อสารแห่งประเทศไทย และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๕ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๓๑๙ เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค เดิมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้อนุมัติให้รัฐวิสาหกิจจ่ายเงินเพิ่มพิเศษสำหรับบุคลากรในสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลน เพื่อแก้ไขปัญหาขาดแคลนแรงงานในสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนของรัฐวิสาหกิจ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ เป็นต้นมา โดยกำหนดให้จ่ายในอัตราไม่เกินเดือนละ ๔,๐๐๐ บาทต่อเดือน พร้อมกับกำหนดหลักเกณฑ์ให้คณะกรรมการรัฐวิสาหกิจเป็นผู้พิจารณาการจ่ายดังกล่าว ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีเงื่อนไขการอนุมัติให้จ่ายดังกล่าวไม่ถือเป็นเงื่อนไขการจ้างถาวรสามารถยกเลิกเมื่อใดก็ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติเมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ ให้รัฐวิสาหกิจทุกแห่งปรับลดการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนในอัตราร้อยละ ๒๐ ของอัตราที่ได้รับเดิม เป็นระยะเวลา ๑ ปี ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๑ เป็นต้นไป และได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๑ ให้ระงับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนของพนักงานรัฐวิสาหกิจทั้งหมด ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๓ รับทราบมติของคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจที่ให้จ่ายเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพเฉพาะให้แก่พนักงานรัฐวิสาหกิจ ๕ แห่ง คือ องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย การสื่อสารแห่งประเทศไทย การไฟฟ้านครหลวง การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค และธนาคารออมสิน และมีมติเมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๔๓ ว่า เรื่องเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพเฉพาะของพนักงานรัฐวิสาหกิจมีผลกระทบต่อส่วนรวมควรพิจารณาด้วยความรอบคอบจึงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับไปพิจารณาทบทวนโดยฟังความเห็นของหน่วยงานหรือคณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง ต่อมาเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติอนุมัติให้คณะกรรมการของรัฐวิสาหกิจแต่ละแห่งเป็นผู้พิจารณาว่า สมควรกำหนดให้จ่ายเงินเพิ่มพิเศษหรือไม่ อย่างไร โดยให้พิจารณาเป็นเฉพาะรัฐวิสาหกิจ โดยรัฐวิสาหกิจใดประสงค์จะขอเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพเฉพาะหรือเงินพิเศษในลักษณะอื่นใด ให้เป็นไปตามความจำเป็นของแต่ละรัฐวิสาหกิจ โดยให้รัฐวิสาหกิจนั้นพิจารณานำเสนอเรื่องประสงค์จะขอเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวผ่านกระทรวงเจ้าสังกัด เพื่อเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาโดยตรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมีหนังสือแจ้ง

เวียนให้...

เวียนให้รัฐวิสาหกิจที่ประสงค์จะจ่ายเงินเพิ่มพิเศษพิจารณาและแจ้งผลการพิจารณา
 เรื่องดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาและเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไปในคราวเดียวกัน ปรากฏว่า รัฐวิสาหกิจได้ส่งข้อมูลต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 โดยมีรัฐวิสาหกิจที่ไม่ขอจ่ายเงินเพิ่มพิเศษ ๒ แห่ง มีรัฐวิสาหกิจที่ขอจ่ายเงินเพิ่มพิเศษ
 ๑๔ แห่ง คือ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย การประปานครหลวง สถาบันการบินพลเรือน
 การสื่อสารแห่งประเทศไทย การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค เป็นต้น โดยขอให้จ่ายเงินเพิ่มพิเศษให้กับ
 พนักงานตำแหน่งวิศวกร สถาปนิก คอมพิวเตอร์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ให้อนุมัติหลักการตามกรอบและแนวทางการปรับปรุงโครงสร้างระบบค่าตอบแทนของพนักงาน
 รัฐวิสาหกิจทั้งหมด และให้ความเห็นชอบให้คณะกรรมการของรัฐวิสาหกิจเป็นผู้พิจารณา
 การจ่ายเงินเพิ่มพิเศษให้แก่พนักงานรัฐวิสาหกิจ ๑๔ แห่ง ตามกรอบและแนวทาง
 ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เสนอ ในระหว่างที่การกำหนดโครงสร้างระบบค่าตอบแทนยังไม่แล้วเสร็จ
 ซึ่งคณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ ๔ ได้พิจารณาแล้วเห็นควร
 มีมติให้คณะกรรมการของรัฐวิสาหกิจเป็นผู้พิจารณาการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษเท่าที่จำเป็น
 เท่านั้น และต้องเป็นพนักงานซึ่งเคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษอยู่เดิมก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 มีมติให้ระงับการจ่ายและมีตำแหน่งต่ำกว่าระดับผู้อำนวยการฝ่ายหรือตำแหน่งเทียบเท่า
 ที่เรียกชื่อเป็นอย่างอื่นลงมา โดยจะต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งปฏิบัติในหน้าที่และสายงาน
 ที่จำเป็นต้องใช้คุณสมบัติดังกล่าว คณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ ๔
 จึงได้เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติรับทราบเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม
 ๒๕๔๔ และต่อมา เมื่อผู้ฟ้องคดีทราบมติดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และหนังสือ
 ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ชักซ้อมความเข้าใจมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำสั่งของ
 การสื่อสารแห่งประเทศไทยที่ให้ชะลอการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษวิชาชีพเฉพาะ จึงได้ติดต่อ
 ประธานชมรมพนักงานวิชาชีพเพื่อขอให้ร่วมอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อมาเมื่อวันที่
 ๓๐ มกราคม ๒๕๔๕ ได้มีการประชุมร่วมกับผู้บริหารการสื่อสารแห่งประเทศไทย โดยทำ
 ข้อตกลงว่าการสื่อสารแห่งประเทศไทยจะทำหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้พิจารณาทบทวน
 หลักเกณฑ์การจ่ายเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าว โดยผู้ฟ้องคดีเห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือชักซ้อมความเข้าใจ
 มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมานั้น เป็นการเลือกปฏิบัติขัดต่อมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญ
 แห่งราชอาณาจักรไทย และขัดต่อข้อ ๑๗ ของระเบียบคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์

/เรื่อง...

เรื่อง มาตรฐานของสิทธิประโยชน์ของพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่กำหนดว่างานอันมีลักษณะ คุณภาพ และปริมาณอย่างเดียวกัน ให้รัฐวิสาหกิจกำหนดเงินเดือน ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าทำงานในวันหยุดเท่ากันไม่ว่าพนักงานจะเป็นชายหรือหญิง จึงเป็นเหตุทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ไม่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษไม่ได้รับเงินดังกล่าว แต่บุคคลที่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวซึ่งบรรจุหรือปรับวุฒิเข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ ได้รับเงินเพิ่มพิเศษต่อไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีและกลุ่มที่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าว เป็นกลุ่มบุคคลที่ปฏิบัติงานอันมีลักษณะ คุณภาพ ปริมาณ เช่นเดียวกัน แต่ได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างกัน

จึงขอให้เพิกถอนมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ที่กำหนดให้มีการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษแก่พนักงานซึ่งเคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษอยู่ก่อนที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้ระงับการจ่ายเท่านั้น และขอให้พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติว่า ผู้ที่เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจซึ่งเคยได้รับหรือไม่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษอยู่เดิมก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติให้ระงับการจ่าย เป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มพิเศษทั้งสิ้น ทั้งนี้ ให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๔

ในคดีนี้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๑๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๗ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ ซึ่งเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ การสื่อสารแห่งประเทศไทย ได้ยื่นคำขอให้ศาลกำหนดมาตรการวิธีการคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวหรือวิธีการเพื่อคุ้มครองประโยชน์ โดยให้การสื่อสารแห่งประเทศไทย กักงบประมาณในส่วนของเงินเพิ่มพิเศษเฉพาะของผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบสี่คนไว้ก่อน เนื่องด้วยไม่แน่ว่าเมื่อการสื่อสารแห่งประเทศไทยแยกหน่วยงานเป็นสองหน่วยงานแล้วยังคงกักงบประมาณในส่วนดังกล่าวอยู่อีกหรือไม่ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วมีคำสั่งยกคำขอให้กำหนดมาตรการวิธีการชั่วคราวดังกล่าว

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้อนุมัติให้รัฐวิสาหกิจจ่ายเงินเพิ่มพิเศษวิชาชีพที่ขาดแคลนในอัตราไม่เกิน ๔,๐๐๐ บาท ต่อคน ต่อเดือน เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาคาดแคลนบุคลากรในสายงานวิชาชีพของรัฐวิสาหกิจ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดหลักเกณฑ์ให้คณะกรรมการรัฐวิสาหกิจเป็นผู้มีอำนาจในการพิจารณาจ่ายเงินดังกล่าว แต่มีเงื่อนไขว่า การอนุมัติให้จ่ายเงินดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นเงื่อนไขการจ้างถาวรและสามารถยกเลิกเมื่อใดก็ได้ ต่อมา ประเทศไทยประสบภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ ให้รัฐวิสาหกิจ

/ทุกแห่ง...

ทุกแห่งปรับลดการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนดังกล่าวลงในอัตราร้อยละ ๒๐ ของอัตราที่ได้รับเป็นเวลา ๑ ปี นับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๑ ให้ระงับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนของพนักงานรัฐวิสาหกิจทั้งหมด นับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ เนื่องจากพิจารณาแล้ว เห็นว่าสภาวะเศรษฐกิจของประเทศในขณะดังกล่าวยังไม่ดีขึ้น และความขาดแคลนในสาขาวิชาชีพดังกล่าวได้หมดไปแล้ว หลังจากนั้น พนักงานรัฐวิสาหกิจกลุ่มที่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนได้ร้องเรียนว่าได้รับความเดือดร้อนจากการระงับการจ่ายเงินเพิ่มตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงขอให้จ่ายเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวโดยเปลี่ยนชื่อเป็นเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพเฉพาะ เนื่องจากสถานการณ์ไม่เอื้ออำนวยให้จ่ายเงินในชื่อเดิม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อศึกษาการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษของรัฐวิสาหกิจ โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิจากภาคเอกชนและผู้แทนจากรัฐวิสาหกิจเป็นคณะทำงาน ซึ่งผลการประชุมเห็นควรให้จ่ายเงินเพิ่มพิเศษแก่พนักงานที่ปฏิบัติด้าน Science and Technology แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ควรให้คณะกรรมการของรัฐวิสาหกิจที่เคยจ่ายเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนและมีปัญหาหลังจากที่ได้มีการระงับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าว พิจารณาบททวนการจะจ่ายเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพเฉพาะให้รอบคอบ โดยมีหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติอย่างน้อยเหมือนกับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติให้ระงับการจ่ายดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๔๓ เห็นชอบให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับไปพิจารณาบททวนเรื่องเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพเฉพาะของรัฐวิสาหกิจ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ อนุมัติหลักการให้คณะกรรมการรัฐวิสาหกิจเป็นผู้พิจารณาว่าสมควรกำหนดให้จ่ายเงินเพิ่มพิเศษ โดยพิจารณา รัฐวิสาหกิจเฉพาะแห่ง หากประสงค์จะขอเงินเพิ่มพิเศษตามความจำเป็น และให้นำเสนอเรื่องโดยผ่านกระทรวงเจ้าสังกัด เพื่อนำเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาโดยตรงต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาตามหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๒๐๙.๒/๑๕๗๖๓ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ (๑) อนุมัติหลักการตามกรอบและแนวทางปรับปรุงโครงสร้างระบบค่าตอบแทนของพนักงานรัฐวิสาหกิจ รวม ๓ ข้อ และ (๒) เห็นชอบให้รัฐวิสาหกิจที่แจ้งความประสงค์ขอจ่ายเงินเพิ่มพิเศษ จำนวน ๑๔ รัฐวิสาหกิจ จ่ายเงินเพิ่มพิเศษให้แก่พนักงานรัฐวิสาหกิจได้ภายในกรอบและแนวทางทั้ง ๔ ข้อ ตามที่

/ผู้ถูกฟ้อง...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เสนอ ซึ่งในข้อ ๓.๒.๑ (๒) ของข้อเสนอดังกล่าว กำหนดว่า ต้องเป็นพนักงานในตำแหน่งตามข้อ ๓.๒ (๑) ซึ่งเคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษอยู่เดิมก่อนที่จะคณะรัฐมนตรีมีมติให้ระงับการจ่ายและมีตำแหน่งต่ำกว่าระดับผู้อำนวยการฝ่ายหรือตำแหน่งเทียบเท่าที่เรียกชื่อเป็นอย่างอื่นลงมาโดยจะต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งปฏิบัติงานในหน้าที่และสายงานที่จำเป็นต้องใช้คุณวุฒิดังกล่าว และข้อ ๓.๒.๑ (๑) กำหนดว่า ให้คณะกรรมการของรัฐบาลเป็นผู้พิจารณาการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษเท่าที่จำเป็นเท่านั้น โดยให้จ่ายเฉพาะพนักงานที่ปฏิบัติหน้าที่ในสายงานหลักซึ่งหาบุคลากรทดแทนได้ยาก และปฏิบัติงานด้าน Science and Technology หลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติไปแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกหนังสือเวียน ที่ กค ๐๒๐๙.๒/๖๐๙-๖๒๐ ลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๕ เพื่อชักชวนความเข้าใจหลักเกณฑ์และแนวทางการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษ ตามมติดังกล่าว โดยในข้อ ๒.๑.๔ ของหนังสือดังกล่าวกำหนดว่า พนักงานที่ไม่เคยรับเงินเพิ่มพิเศษไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าว ทำให้กลุ่มตัวแทนพนักงานรัฐบาลสาขาวิชาชีพ ๗ แห่ง ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณานุมัติให้พนักงานใหม่ซึ่งไม่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษให้ได้รับเงินเพิ่มพิเศษด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือชี้แจงสรุปว่า การจัดทำบัญชีโครงสร้างเงินเดือนแยกตามกลุ่มงานให้สอดคล้องกับค่างานของตำแหน่งต่างๆ เป็นอำนาจของคณะกรรมการของรัฐบาลกิจแต่ละแห่ง หากได้ดำเนินการจัดทำบัญชีดังกล่าวแล้วก็ย่อมจะไม่มีปัญหาเรื่องการเรียกจ่ายเงินเพิ่มพิเศษ สำหรับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นมาตรการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในระหว่างรอการปรับโครงสร้างค่าตอบแทนทั้งระบบ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีข้อเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อกำหนดโครงสร้างระบบค่าตอบแทนให้เหมาะสม คือ ให้จัดกลุ่มประเภทรัฐบาลกิจตามลักษณะการดำเนินการและหน้าที่ของรัฐบาลกิจ คือ โดยให้พิจารณาถึงวัตถุประสงค์ ลักษณะและขนาดขององค์กร การให้บริการฐานะการเงินและผลการดำเนินการ ส่วนการกำหนดกรอบโครงสร้างค่าตอบแทนขั้นสูง ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการของรัฐบาลกิจแต่ละแห่งเป็นผู้พิจารณา ซึ่งการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวกำหนดให้เฉพาะพนักงานที่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษมาก่อนเท่านั้น ส่วนพนักงานที่ไม่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษมาก่อนได้เข้ามาทำงานในตำแหน่งในสายงานหลักซึ่งหาบุคลากรทดแทนได้ยาก และปฏิบัติงานด้าน Science and Technology ในภายหลังจากปัญหาความขาดแคลนพนักงานในสาขาวิชาชีพได้หมดไปโดยสิ้นเชิงแล้ว การเข้ามาทำงานจึงไม่ได้เป็นการเข้ามาโดยคาดหวังว่าจะได้รับ

/เงินเพิ่ม...

เงินเพิ่มพิเศษ แต่เป็นการเข้ามาโดยหวังผลตอบแทนเพียงเท่าที่มีการจ่ายอยู่ในขณะนั้น ดังนั้น พนักงานที่ไม่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษมาก่อน จึงมีผู้ใช้ที่ได้รับความเดือดร้อนจากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ระงับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวแต่อย่างใด และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ มิได้ขัดต่อรัฐธรรมนูญ เพราะการปฏิบัติต่อบุคคลที่เหมือนกันในสาระสำคัญที่แตกต่างกันหรือการปฏิบัติต่อบุคคลที่แตกต่างกันในสาระสำคัญอย่างเดียวกัน จึงเป็นการขัดต่อหลักความเสมอภาค ซึ่งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว เป็นมาตรการที่ให้ความช่วยเหลือพนักงานผู้ที่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษซึ่งได้รับความเดือดร้อนดังกล่าว โดยเป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าระหว่างการรอปรับโครงสร้างค่าตอบแทนพนักงานรัฐวิสาหกิจทั้งระบบ จึงเห็นว่า เป็นการปฏิบัติที่แตกต่างกันของบุคคลที่มีสภาพข้อเท็จจริงที่แตกต่างกัน คือ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะหลังวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ ต่างกับผู้ปฏิบัติงานในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ จึงมิได้เป็นการปฏิบัติที่ขัดต่อหลักความเสมอภาค และความแตกต่างดังกล่าวก็ไม่เป็นกรณีตามที่ระบุไว้ตามมาตรา ๓๐ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมติดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ขัดต่อข้อ ๑๗ ของระเบียบคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง มาตรฐานของสิทธิประโยชน์ของพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๓๔ เนื่องจากเงินเพิ่มพิเศษไม่เป็นเงินเดือน ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา หรือค่าทำงานในวันหยุด เพราะเหตุว่ากระทรวงการคลังมีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๒๐๙.๒/๑๕๗๖ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๔ กำหนดเงื่อนไขข้อ ๓.๒.๑ (๗) ว่า เงินเพิ่มพิเศษเป็นเงินนอกเหนือจากเงินเดือน และข้อ ๑๗ ของระเบียบดังกล่าว กำหนดห้ามมิให้เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมเพราะเหตุความแตกต่างระหว่างชายหญิงเท่านั้น ซึ่งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ มิได้เป็นการนำความแตกต่างระหว่างชายหญิงมาเป็นข้อพิจารณาในการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษแต่อย่างใด นอกจากนี้ คดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีทราบมติดังกล่าวอย่างช้าที่สุดเมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๕ ซึ่งปรากฏจากคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี ที่ระบุว่า “หลังจากทราบเรื่องข้าพเจ้าและพนักงานที่ได้รับการความเดือดร้อนได้ติดต่อประธานชมรมพนักงานวิชาชีพเพื่อขอให้ร่วมอุทธรณ์คำสั่ง กสท.๖๐๒ (รผ) ๑๐๑ ต่อมา วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๕ ได้มีการประชุมร่วมกันระหว่าง

/ผู้บริหาร...

ผู้บริหาร กสท. ประกอบด้วย ผู้ว่า กสท.,รองผู้ว่า กสท. และ ผอ.กองอัตรากำลัง กสท. ร่วมกับข้าพเจ้าและพนักงานที่ได้รับการความเดือดร้อน" ดังนั้น จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีนับตั้งแต่วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๕ เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๕ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว และการฟ้องคดีนี้ไม่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นใดที่จะยื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เพราะไม่ใช่เรื่องที่มีผลกระทบต่อประโยชน์โดยทั่วไป หากแต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับประโยชน์ส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี และพนักงานรัฐวิสาหกิจอีกเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ไม่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ต่อส่วนรวมหรือของมหาชนโดยทั่วไป จึงขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยให้ยกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ฟ้องคดีส่วนใหญ่ทำงานที่การสื่อสารแห่งประเทศไทย และการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคมาเป็นระยะเวลานาน เงินเดือนที่ได้รับก็เกินเงินเดือนแรกของวุฒิที่ได้ปรึบอยู่แล้ว และหลังจากปรับวุฒิก็ไม่ได้ค่าตอบแทนใดๆ เพิ่มขึ้น และในขณะที่ผู้ฟ้องคดีสอบปรับวุฒิก็เลื่อนไหวเรียกร้องเรื่องเงินเพิ่มพิเศษอยู่ตลอด และในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงที่อยู่ในระหว่างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติให้ระงับการจ้างเงินเพิ่มพิเศษอยู่ จึงยอมทำให้หน่วยงานต้นสังกัดไม่สามารถระบุได้ว่าผู้ที่ได้รับการปรับวุฒิจะได้เงินเพิ่มพิเศษ ทั้งเงินค่าวิชาชีพที่ขาดแคลนได้เปลี่ยนชื่อเป็นเงินเพิ่มพิเศษวิชาชีพเฉพาะ ซึ่งน่าจะหมายถึงผู้ที่ดำรงตำแหน่งในกลุ่มวิศวกร สถาปนิก นักวิเคราะห์ระบบคอมพิวเตอร์ และพนักงานโปรแกรมซึ่งเป็นสาขาวิชาชีพเฉพาะโดยไม่จำเป็นต้องอาศัยเหตุขาดแคลนสาขาวิชาชีพเฉพาะแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างเพียงแต่หมดปัญหาเรื่องความขาดแคลนพนักงานในกลุ่มวิชาชีพอย่างเดียว จึงเป็นการไม่คำนึงถึงความเจริญก้าวหน้าขององค์กรที่จำเป็นต้องเพิ่มอัตราพนักงานในกลุ่มวิชาชีพเฉพาะและป้องกันการลาออกของพนักงานวิชาชีพเฉพาะ นอกจากนี้ พนักงานที่ได้รับการปรับวุฒิก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ ซึ่งได้รับเงินเพิ่มพิเศษ และพนักงานที่ได้รับการปรับวุฒิหลังวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ ซึ่งไม่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษ ก็ได้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะ คุณภาพ ปริมาณอย่างเดียวกัน มีวุฒิการศึกษา หลักเกณฑ์ในการสอบบรรจุเดียวกัน และทำงานร่วมกันโดยไม่แตกต่างกัน ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีและผู้ที่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นบุคคลทุกคนที่มีข้อเท็จจริงเป็นอย่างเดียวกัน ย่อมได้รับผลทางกฎหมายเป็นอย่างเดียวกันด้วย

/ทั้งผู้ฟ้องคดี...

ทั้งผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้สอบคัดเลือกปรับวุฒิของการสื่อสารแห่งประเทศไทย ตามประกาศลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๔ ต้องสอบคัดเลือกแข่งขันกับบุคคลอื่น แต่ผู้ที่ได้รับการปรับวุฒิก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ การสื่อสารแห่งประเทศไทยเพียงแต่สอบสัมภาษณ์แล้วปรับวุฒิให้เกือบทุกคน จึงเห็นว่าผู้ที่ปรับวุฒิหลังวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ จึงต้องแข่งขันมากกว่า นอกจากนี้มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ก็ไม่ได้กำหนดว่า พนักงานที่ไม่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มพิเศษ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือกำหนดข้อความดังกล่าวขึ้นมาโดยไม่ตรงกับมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำให้หน่วยงานที่ผู้ฟ้องคดีสังกัดชะลอการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษ สำหรับหนังสือของกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๒๐๙.๒/๑๕๗๖๓ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓.๒.๑ (๗) เพียงกำหนดว่าเงินเพิ่มพิเศษเป็นเงินนอกเหนือจากเงินเดือนไม่ใช่เป็นฐานในการคำนวณประโยชน์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเงินเดือนทุกเรื่อง เช่น โบนัส เงินกองทุนบำเหน็จ เงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ เงินชดเชย เงินตอบแทนความชอบในการทำงาน และเงินสวัสดิการต่างๆ เท่านั้น มิได้กำหนดว่าเงินเพิ่มพิเศษไม่ใช่ค่าจ้างตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างไว้ และผู้ฟ้องคดีเห็นว่า สภาพการจ้างตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓ หมายถึง ค่าจ้าง และเห็นพ้องกับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๑๑๙/๒๕๔๕ ที่ว่า การจ่ายเงินเพิ่มพิเศษวิชาชีพเฉพาะเป็นสภาพการจ้างของ กสท. นอกจากนี้ตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓ บัญญัติให้อำนาจคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์กำหนดหรือดำเนินการใดๆ เกี่ยวกับสภาพการจ้าง ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีอำนาจกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับสภาพการจ้าง ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีทราบเรื่องเมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๔ ตามที่ระบุไว้ในคำให้การ นั้น ผู้ฟ้องคดีขอลำดับเหตุการณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่ามติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ เป็นกรณีกำหนดห้ามมิให้รัฐวิสาหกิจจ่ายเงินเพิ่มพิเศษให้แก่ตำแหน่งซึ่งไม่เคยได้รับการอนุมัติให้จ่ายเงินเพิ่มพิเศษมาก่อน เช่น ตำแหน่งพนักงานธุรการ ตำแหน่งพนักงานบัญชีเท่านั้น ต่อมาเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๒๐๙.๒/๖๑๒ ลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๕ ระบุว่า พนักงานที่ไม่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าว ทำให้หน่วยงานต้นสังกัดชะลอการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษ หลังจากนั้นศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๕ โดยวินิจฉัยว่าเหตุแห่งการฟ้องคดีเกิดจากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนเองได้รับ

/ความเดือดร้อน...

ความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการออกหลักเกณฑ์ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจะต้องฟ้องศาลปกครองสูงสุดขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยตรงนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุด เมื่อศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งรับฟ้องไว้พิจารณาแล้ว จึงยอมถือว่าเป็นที่สุด เป็นคำฟ้องที่สมบูรณ์ครบถ้วน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่อาจยกเรื่องระยะเวลาฟ้องคดีขึ้นมาต่อสู้ได้ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีผลกระทบต่อพนักงานรัฐวิสาหกิจทั้ง ๑๔ แห่งทั่วประเทศที่เข้ามาปฏิบัติงานในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะหลังวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ ที่ควรจะได้รับเงินค่าวิชาชีพพิเศษเฉพาะเป็นจำนวนประมาณ ๑,๓๖๓ คน รวมถึงพนักงานรัฐวิสาหกิจที่จะเป็นผู้ปฏิบัติงานใหม่ในสายงานวิชาชีพเฉพาะในอนาคตทั้งหมด และเหตุที่ผู้ฟ้องคดีไม่นำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลก่อนหน้านั้นเพราะเกรงกลัวว่าจะได้รับผลกระทบต่อหน้าที่การงาน ทั้งได้พยายามเจรจากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จนคดีขาดอายุความ ดังนั้นจึงเป็นกรณีตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การเพิ่มเติมว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถูกต้องกับสภาพความเป็นจริงตามปัญหาเศรษฐกิจของประเทศในช่วงดังกล่าว ไม่ได้เป็นการใช้ดุลพินิจส่วนตัวที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด และผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานที่มีใช้ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนจากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องด้วยพนักงานที่บรรจุใหม่พนักงานที่ได้รับการโอนย้ายมาดำรงตำแหน่งสาขาวิชาชีพเฉพาะ และพนักงานที่ได้รับการปรับวุฒิเป็นพนักงานผู้ที่เข้ามาทำงานในตำแหน่งที่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษภายหลังจากปัญหาความขาดแคลนในสาขาวิชาชีพได้หมดไปแล้ว กรณีที่ได้รับการปรับวุฒิแล้วควรได้รับผลตอบแทนใดๆ เพิ่มเติม จึงเป็นคนละเรื่องกับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าสำหรับผู้ได้รับความเดือดร้อนจากการระงับการจ่ายเงิน นอกจากนี้ เอกสารของผู้ฟ้องคดีก็ระบุไว้ว่า ผู้ที่ผ่านการคัดเลือกจะได้รับบรรจุโดยรับอัตราเงินเดือนเท่ากับอัตราค่าจ้างเดิมเท่านั้น ไม่มีข้อความใดระบุว่า จะได้รับเงินเพิ่มพิเศษแต่อย่างใดเลย การที่มีผู้ขอสอบเพื่อบรรจุหรือปรับวุฒินั้น ก็เพื่อความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน มิได้หวังเพียงผลตอบแทนที่เป็นตัวเงินแต่เพียงอย่างเดียว และที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การไว้ไม่ได้เป็นการกล่าวหาว่า พนักงานที่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษมาก่อนเป็นผู้มีการศึกษาอบรมหรือคุณสมบัติแตกต่างไปจากพนักงานที่ไม่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษมาก่อนแต่อย่างใด เพียงแต่ชี้ให้เห็นว่าพนักงานในสาขาวิชาชีพ

/ที่ขาดแคลน...

ที่ขาดแคลนที่เสียสละเข้ามาทำงานในภาครัฐวิสาหกิจในช่วงที่ขาดแคลนพนักงานในสาขาวิชาชีพเฉพาะ ซึ่งได้รับเงินเพิ่มพิเศษมาก่อน แต่ต่อมาได้รับความเดือดร้อนเนื่องจากการยกเลิกการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษ ทั้งๆ ที่มีภาระผูกพันด้านการเงินมาก่อนกับพนักงานในสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนที่ไม่ได้เข้ามาทำงานในช่วงที่ขาดแคลนพนักงาน การยกเลิกการจ่ายเงิสดังกล่าวจึงไม่ส่งผลให้รายได้ของพนักงานกลุ่มนี้ลดน้อยลงไป จึงเห็นว่า การจ่ายเงินเพิ่มพิเศษให้เฉพาะพนักงานในสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนซึ่งเคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษมาก่อน จึงไม่ใช่การเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมต่อพนักงานที่ไม่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษมาก่อน และขอยืนยันว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ มิได้ขัดต่อข้อ ๑๗ ของระเบียบคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง มาตรฐานของสิทธิประโยชน์ของพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๓๔ โดยเห็นว่า คำว่า เงินเดือนหรือค่าจ้างมีความหมายอย่างเดียวกัน ส่วนระยะเวลาการฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับในคำฟ้องแล้วว่า ได้ทราบเรื่องที่มีการสื่อสารแห่งประเทศไทยมีคำสั่งให้ชะลอการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษวิชาชีพดังกล่าวก่อนวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๕ จึงได้มีการประชุมร่วมกันและมีข้อตกลงให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยมีหนังสือถึงกระทรวงการคลังให้พิจารณา ทบทวน ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ทราบวามติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ มีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดี จึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เมื่อศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งรับฟ้องไว้พิจารณาแล้ว จึงถือเป็นที่สุด ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่อาจยกเรื่องระยะเวลาฟ้องคดีขึ้นมากล่าวอ้างได้อีก นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่เห็นพ้องด้วย เนื่องจากศาลปกครองสูงสุดยังไม่ได้มีการพิจารณาในประเด็นเกี่ยวกับระยะเวลาฟ้องคดี ดังนั้น ประเด็นนี้จึงไม่ยุติ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงยกเรื่องระยะเวลาฟ้องคดีขึ้นเป็นข้อต่อสู้ได้ สำหรับการที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คดีนี้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่เห็นพ้องด้วย โดยเห็นว่าประโยชน์แก่ส่วนรวมหมายถึงประโยชน์สาธารณะหรือประโยชน์ของประชาชนโดยทั่วไป มิได้หมายถึงประโยชน์ของคนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดโดยเฉพาะ

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ มีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่งของศาลปกครองสูงสุด สรุปได้ว่า การสื่อสารแห่งประเทศไทยได้ถูกยกเลิกตามพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ และได้จัดตั้งบริษัท กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) และบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด ปัจจุบันผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ เป็นพนักงานของบริษัท กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ซึ่งบริษัทดังกล่าวได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติ

/ตามคำสั่ง...

ตามคำสั่ง ระเบียบ ข้อบังคับ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ใช้กับรัฐวิสาหกิจทั่วไป ซึ่งบริษัท กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๖ อนุมัติให้จ่ายเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพเฉพาะให้แก่ทุกคนรวมถึง ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ โดยให้จ่ายตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ เห็นว่า แม้จะได้รับเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวแล้ว แต่ก็ยังเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอยู่ เพราะมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ยังเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ ไม่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษ ในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ จนถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๖ เป็นเวลา ๒๓ เดือน เดือนละ ๓,๒๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๗๓,๖๐๐ บาท ต่อคน จึงขอให้ศาลปกครองดำเนินคดีต่อไป

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่งของศาลปกครองสูงสุด ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ให้พนักงานรัฐวิสาหกิจกลุ่มวิชาชีพที่ขาดแคลน เช่น วิศวกร สถาปนิก แพทย์ ฯลฯ ได้รับเงินเพิ่มพิเศษ โดยมีเงื่อนไขว่าการอนุมัติให้ จ่ายเงินดังกล่าวไม่ถือเป็นเงื่อนไขการจ้างถาวร แต่เป็นการแก้ไขปัญหาการขาดแคลน บุคลากรในสายงานวิชาชีพ ซึ่งสามารถยกเลิกเมื่อใดก็ได้ และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติระงับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ ในภายหลัง ได้มีการร้องเรียนจากพนักงานรัฐวิสาหกิจกลุ่มที่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษวิชาชีพดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ดำเนินการคือ วันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่งตั้ง คณะทำงานเพื่อทำการศึกษาการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวและได้เสนอขอความเห็นชอบ จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๔๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติเห็นชอบให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับไปพิจารณาทบทวน โดยเห็นว่าควรขอความเห็นของหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม วันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ขอให้กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมเสนอความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง ดังกล่าว และหากเห็นว่าเรื่องดังกล่าวอยู่ในอำนาจการพิจารณาของคณะกรรมการแรงงาน รัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ ขอให้พิจารณานำเสนอคณะกรรมการแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ด้วย และวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๐ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมได้ให้ความเห็น สรุปว่า กรณีการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพเฉพาะเป็นเงินที่อยู่นอกเหนือจากค่าจ้างปกติทั่วไป จึงไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ที่จะกำหนดเงิน

/ดังกล่าว...

ดังกล่าว และโดยที่การจ่ายเงินเพิ่มพิเศษเป็นการจ่ายที่มีเกณฑ์การจ่ายเฉพาะผู้ปฏิบัติที่เป็นสายงานเฉพาะ จึงเป็นอำนาจของคณะกรรมการของรัฐวิสาหกิจแต่ละแห่งตาม ที่เห็นสมควร โดยพิจารณาจากความจำเป็นด้านการบริหารบุคลากรและความสามารถในการจ่ายเงินของแต่ละรัฐวิสาหกิจ รวมทั้งฐานะทางการเงินการคลังของประเทศเป็นสำคัญ จึงมิได้เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์แต่อย่างใด ดังนั้น กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมจึงมิได้เสนอความเห็นและมิได้ส่งเรื่องดังกล่าว ให้คณะกรรมการแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เพราะเหตุว่าเป็นเรื่องที่อยู่นอกเหนืออำนาจ หน้าที่ของคณะกรรมการดังกล่าว

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคมีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่งของศาลปกครองสูงสุด สรุปได้ว่า เมื่อการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้รับหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่แจ้งเวียนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ก็ได้แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณา การจ่ายเงินเพิ่มพิเศษ เพื่อพิจารณาการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้ง และเพื่อให้เกิดความเป็นธรรม ต่อมา คณะกรรมการการไฟฟ้า ส่วนภูมิภาคได้พิจารณาแล้วเห็นว่าอาจจะเกิดปัญหาความแตกแยกเหลื่อมล้ำ หากจ่ายเงิน เพิ่มพิเศษให้แก่เฉพาะพนักงานที่เคยได้รับอยู่เดิมเท่านั้น การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้เสนอไปยัง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณาทบทวนหลักเกณฑ์ใหม่อีกครั้ง คณะกรรมการพิจารณา การจ่ายเงินเพิ่มพิเศษได้นำเรื่องขออนุมัติการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และให้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้พิจารณาทบทวนหลักเกณฑ์ดังกล่าวอีกครั้ง หลังจากนั้นได้มีบันทึกลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๕ แจ้งเวียนหน่วยงานในสังกัดการไฟฟ้า ส่วนภูมิภาคให้ทราบถึงระเบียบการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ว่าด้วยการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๕ ในระหว่างที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคดำเนินการขออนุมัติและออกระเบียบ ดังกล่าว ได้มีพนักงานรัฐวิสาหกิจที่จะได้รับผลกระทบจากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๕ และลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ ขอให้การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พิจารณาทบทวนร่างหลักเกณฑ์ดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีเมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๔๘ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงประกอบคำแถลงการณ์ ของตุลาการผู้แถลงคดี

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้อนุมัติให้รัฐวิสาหกิจต่างๆ จ่ายเงินเพิ่มพิเศษบุคลากรในสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลน เพื่อแก้ไขปัญหาขาดแคลนแรงงานในสาขาวิชาชีพเฉพาะด้าน Science and Technology ของรัฐวิสาหกิจ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๑ ให้ระงับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวทั้งหมด ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ รับทราบมติของคณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ ๔ ข้อ ๓.๒.๑ (๒) ที่ให้มีการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษแก่ผู้ที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะ โดยมีเงื่อนไขว่าต้องเป็นพนักงานในตำแหน่งสายงานหลักซึ่งหาบุคลากรทดแทนได้ยาก และปฏิบัติงานด้าน Science and Technology ซึ่งเคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษอยู่เดิมก่อนที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้ระงับการจ่ายและมีตำแหน่งต่ำกว่าระดับผู้อำนวยการฝ่ายหรือตำแหน่งเทียบเท่าที่เรียกชื่อเป็นอย่างอื่นลงมา โดยจะต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งปฏิบัติงานในหน้าที่และสายงานที่จำเป็นต้องใช้คุณสมบัติดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกหนังสือเวียน ที่ กค ๐๒๐๙.๒/๖๐๗-๖๒๐ ลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๕ เพื่อชักชวนความเข้าใจหลักเกณฑ์และแนวทางการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษตามมติดังกล่าว โดยกำหนดว่า พนักงานที่ไม่เคยรับเงินเพิ่มพิเศษไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าว ทำให้รัฐวิสาหกิจต้นสังกัดของผู้ฟ้องคดีชะลอการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ามติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขัดต่อมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เหตุเพราะว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะหลังวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ และผู้ที่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษซึ่งเป็นผู้ที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ เป็นกลุ่มบุคคลที่ปฏิบัติงานอันมีลักษณะ คุณภาพ ปริมาณเช่นเดียวกัน และขัดต่อข้อ ๑๗ ของระเบียบคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง มาตรฐานของสิทธิประโยชน์ของพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๓๔ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีและกลุ่มที่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะ เป็นกลุ่มบุคคลที่มีสภาพข้อเท็จจริงแตกต่างกันในสาระสำคัญ เพราะเหตุว่า ผู้ฟ้องคดีได้เข้าปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งที่เป็นสายงานหลักและปฏิบัติงานด้าน Science and Technology ในภายหลังปัญหาความขาดแคลนพนักงานในสาขาวิชาชีพหมดสิ้นไปแล้ว ซึ่งแตกต่างกับผู้ที่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษตามมติของ

/ผู้ถูกฟ้อง...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่รัฐวิสาหกิจจ่ายเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนให้ก่อนหน้านั้น เพราะเหตุว่าขณะรับกลุ่มดังกล่าวเข้าทำงานเป็นช่วงที่ขาดแคลนบุคลากรในสาขาวิชาชีพ เฉพาะของรัฐวิสาหกิจ ทั้งข้อ ๑๗ ของระเบียบดังกล่าว ก็เป็นการกำหนดห้ามมิให้เลือก ปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมเพราะความแตกต่างระหว่างชายกับหญิงเท่านั้น นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ ซึ่งสังกัดการสื่อสารแห่งประเทศไทยทราบมติของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวนี้อย่างช้าที่สุดเมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นวันที่มี การประชุมร่วมโดยตกลงให้ทำหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อทบทวนหลักเกณฑ์ การจ่ายเงินเพิ่มพิเศษ ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๓๑๙ ซึ่งสังกัดการไฟฟ้า ส่วนภูมิภาคควรทราบมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นวันที่ได้มีบันทึกแจ้งเวียนหน่วยงานในสังกัดการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคให้ทราบถึงระเบียบ การจ่ายเงินเพิ่มเติมพิเศษให้แก่พนักงานในสังกัด และขณะนี้ การสื่อสารแห่งประเทศไทย ถูกยกเลิกตามพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ และได้จัดตั้งบริษัท กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ ปัจจุบันสังกัดบริษัท กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) และได้รับการอนุมัติให้จ่ายเงินเพิ่มพิเศษวิชาชีพเฉพาะตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป แต่ยังไม่ได้รับเงินดังกล่าวในช่วงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ จนถึงวันก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลในการวินิจฉัยในประเด็นต่าง ๆ เกี่ยวกับอำนาจศาล เกี่ยวกับเงื่อนไขในการฟ้องคดี และที่เป็นเนื้อหาของคดี ตามลำดับ ดังนี้

ประเด็นที่ ๑ เกี่ยวกับอำนาจศาล

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ รับทราบมติของคณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ ๔ ที่ให้จ่ายเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะ โดยมี เงื่อนไขว่า ต้องเป็นพนักงานในตำแหน่งสายงานหลักซึ่งหาบุคลากรทดแทนได้ยาก และปฏิบัติงานด้าน Science and Technology ซึ่งเคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษอยู่เดิมก่อนที่ คณะรัฐมนตรีมีมติให้ระงับการจ่าย และมีตำแหน่งต่ำกว่าระดับผู้อำนวยการฝ่ายหรือ ตำแหน่งเทียบเท่าที่เรียกชื่อเป็นอย่างอื่นลงมา โดยจะต้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งปฏิบัติงาน ในหน้าที่และสายงานที่จำเป็นต้องใช้คุณวุฒิดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือแจ้งว่า

/พนักงาน...

พนักงานที่ไม่เคยรับเงินเพิ่มพิเศษไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าว โดยผู้ฟ้องคดีเห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวขัดต่อมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และขัดต่อข้อ ๑๗ ของระเบียบคณะกรรมการการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง มาตรฐานของ สิทธิประโยชน์ของพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๓๔ จึงเป็นคดีที่ศาลปกครองสูงสุด มีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งได้ตามมาตรา ๑๑ (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจพิจารณา พิพากษาคดีนี้ตามบทบัญญัติดังกล่าว

ประเด็นที่ ๒ เกี่ยวกับเงื่อนไขการฟ้องคดี

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า จากข้อเท็จจริงตามคำฟ้อง ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงาน รัฐวิสาหกิจที่ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งสาขาวิชาชีพเฉพาะที่ไม่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษตามมติ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องจากได้เข้าปฏิบัติงานในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะหลังวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ แตกต่างกับผู้ที่ได้เข้าปฏิบัติงานในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ ที่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษ จึงย่อมเป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นอกจากนี้ ถึงแม้ในส่วนของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ ซึ่งปัจจุบันได้เป็นพนักงานของบริษัท กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ได้รับอนุมัติให้ จ่ายเงินเพิ่มพิเศษวิชาชีพเฉพาะตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นมา แต่ผู้ฟ้องคดี ดังกล่าวยังเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายในช่วงเวลาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ จนถึงก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ที่ยังไม่มีสิทธิรับเงินเพิ่ม พิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะ และศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจกำหนด คำบังคับตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ให้เพิกถอนมติของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ที่เกี่ยวกับมูลแห่งคดีนี้ได้หากมติดังกล่าว ไม่ชอบ นอกจากนี้ ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้เคยยื่นคำฟ้องนี้ต่อศาลใดมาก่อน คดีนี้ จึงไม่เป็นการฟ้องซ้อน ฟ้องซ้ำ หรือดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ และผู้ฟ้องคดีมีความสามารถ ตามกฎหมายที่จะดำเนินคดีต่อศาลได้ กรณีตามคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้เพิกถอนมติของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ที่รับทราบมติของคณะกรรมการกลั่นกรอง เรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ ๔ อันเกี่ยวกับการกำหนดเงินเพิ่มพิเศษของพนักงานรัฐวิสาหกิจ ซึ่งมีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวมีผลบังคับเป็นการทั่วไป โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่

/กรณีใด...

กรณีใดหรือบุคคลใดเป็นการเฉพาะ จึงมีลักษณะเป็นกฎ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนเสียหายตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้อย่างใด

สำหรับระยะเวลาในการฟ้องคดี ปรากฏข้อเท็จจริงตามคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ ทราบมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำสั่งของการสื่อสารแห่งประเทศไทยที่ให้ชะลอการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษวิชาชีพเฉพาะ จึงได้ติดต่อประธานชมรมพนักงานวิชาชีพเพื่อขอให้ร่วมอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อมา วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๕ ได้มีการประชุมร่วมกับผู้บริหารสื่อสารแห่งประเทศไทย โดยทำข้อตกลงว่าการสื่อสารแห่งประเทศไทยจะทำหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้พิจารณาทบทวนหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าว จึงยอมถือว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ ซึ่งสังกัดการสื่อสารแห่งประเทศไทย รู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีนับตั้งแต่วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๕ เป็นอย่างช้า เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ นำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๕ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒๕ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๓๑๙ ซึ่งสังกัดการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นวันที่ได้มีบันทึกแจ้งเวียนหน่วยงานในสังกัดการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคให้ทราบถึงระเบียบการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษให้แก่พนักงานในสังกัด เมื่อผู้ฟ้องคดีดังกล่าวนำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุดเมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๖ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีเช่นกัน แต่การฟ้องคดีนี้เกี่ยวกับพนักงานรัฐวิสาหกิจในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะจำนวนหลายรายที่ไม่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษและมีผลกับบุคคลที่จะเข้าดำรงตำแหน่งในวิชาชีพเฉพาะในอนาคตด้วย อีกทั้งข้อพิพาทในคดีนี้มีข้อพิจารณาเกี่ยวกับหลักความเสมอภาคซึ่งเป็นหลักสำคัญที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยให้การคุ้มครอง และเป็นเรื่องที่กระทบต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชนได้ ศาลปกครองสูงสุดจึงเห็นว่า คดีนี้เป็นคดีที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองสูงสุดจึงรับคดีนี้ไว้พิจารณาได้

สำหรับการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น เห็นว่า เป็นเพียงมาตรการภายในของฝ่ายปกครอง และการชักชวนความเข้าใจตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ก่อ

/นิติสัมพันธ์...

นิติสัมพันธ์ใดขึ้นใหม่อันจะมีผลกระทบสิทธิของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ประเด็นที่ ๓ เกี่ยวกับเนื้อหาแห่งคดี

มีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ที่รับทราบมติของคณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ ๔ ซึ่งกำหนดเงื่อนไขการได้รับเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะด้าน Science and Technology อันเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีและพนักงานรัฐวิสาหกิจบางกลุ่มไม่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษ ขอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและระเบียบคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่บริหารราชการแผ่นดินตามมาตรา ๒๐๑ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เป็นองค์กรสูงสุดในฝ่ายบริหาร มีอำนาจหน้าที่บังคับบัญชาหรือกำกับดูแลองค์กรฝ่ายบริหารตามกฎหมาย รัฐวิสาหกิจซึ่งเป็นองค์กรในฝ่ายบริหารย่อมต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแลและต้องปฏิบัติตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ว่ามติดังกล่าวจะเป็นนโยบาย คำสั่ง หรือเป็นกฎก็ตาม ในคดีนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเรื่องของการบริหารงานบุคลากรและการเงินของรัฐวิสาหกิจโดยทั่วไป เฉพาะที่เกี่ยวกับเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะด้าน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดเงินเพิ่มพิเศษให้แก่พนักงานรัฐวิสาหกิจผู้มีภาระหน้าที่เฉพาะด้าน อันเป็นเงินที่นอกเหนือเงินเดือน ค่าจ้างปกติ และต้องพิจารณาจากความจำเป็นด้านการบริหารบุคลากรและความสามารถในการจ่ายเงินของแต่ละรัฐวิสาหกิจในคราวเดียวกัน ซึ่งเป็นอำนาจของคณะกรรมการของรัฐวิสาหกิจแต่ละแห่ง อีกทั้งต้องพิจารณาถึงการเงินการคลังของประเทศเป็นสำคัญ จึงมิใช่เป็นอำนาจหน้าที่เฉพาะของคณะกรรมการแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะองค์กรสูงสุดทางฝ่ายบริหารได้กำหนดเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวตามมติเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ อันมีลักษณะเป็นกฎย่อมมีผลบังคับให้รัฐวิสาหกิจต้องปฏิบัติตาม โดยมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ได้วางเงื่อนไขของการได้รับเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะด้าน Science and Technology ไว้ อันเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษ

/ซึ่งต่างกับ...

ซึ่งต่างกับกลุ่มพนักงานรัฐวิสาหกิจที่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนก่อน
 ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติให้ระงับไปให้ได้รับเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่ง
 วิชาชีพเฉพาะเพียงกลุ่มเดียว โดยที่การกำหนดเงินเพิ่มพิเศษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว
 ได้แยกกลุ่มพนักงานรัฐวิสาหกิจที่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลน และกลุ่ม
 ที่ไม่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าว กล่าวคือ กลุ่มพนักงานรัฐวิสาหกิจที่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษ
 สาขาวิชาชีพที่ขาดแคลน เป็นกลุ่มพนักงานที่ได้เข้าปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะ
 ในช่วงที่รัฐวิสาหกิจขาดแคลนบุคลากรที่จะปฏิบัติงานในตำแหน่งดังกล่าว ส่วนกลุ่ม
 พนักงานรัฐวิสาหกิจที่ไม่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลน เป็นกลุ่มพนักงาน
 ที่เข้าปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะในช่วงที่พ้นระยะเวลาดังกล่าวแล้วนั้น เห็นว่า
 การกำหนดเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนดังกล่าวนี้ได้กำหนดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์
 ที่จะจัดให้มีและรักษาบุคลากรของรัฐวิสาหกิจที่เป็นพนักงานในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะ
 ที่ขาดแคลนและได้อยู่ปฏิบัติงานในรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ในช่วงเวลานั้น อันเป็นการแก้ปัญหา
 การบริหารงานบุคคลของรัฐวิสาหกิจในขณะนั้น เมื่อสภาวะการณ์เช่นนั้นเปลี่ยนแปลงหรือหมดไป
 ความจำเป็นที่จะคงไว้ซึ่งการกำหนดเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวในการจ้างพนักงานไม่มีอีก
 การยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงข้อกำหนดเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ จึงเป็นอำนาจที่จะทำได้
 ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๑ ให้ระงับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษ
 แก่พนักงานรัฐวิสาหกิจที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งสาขาวิชาชีพเฉพาะที่ขาดแคลนทั้งหมด
 ไม่ว่าจะด้วยเหตุปัญหาความขาดแคลนบุคลากรผู้ปฏิบัติงานในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะหมดไป
 หรือเพราะเหตุอื่นใดก็ตาม ย่อมมีผลทำให้การได้รับเงินเพิ่มพิเศษอันเนื่องจากเป็นสาขา
 วิชาชีพเฉพาะที่ขาดแคลนของพนักงานรัฐวิสาหกิจทั้งหมดสิ้นสุดลง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 กลับมามีมติใหม่เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ อนุมัติให้จ่ายเงินเพิ่มพิเศษโดยกำหนดให้
 เฉพาะแต่พนักงานรัฐวิสาหกิจกลุ่มที่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษ ซึ่งเป็นผู้ที่ปฏิบัติงาน
 ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะที่ขาดแคลนอยู่ก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ ที่ได้มีการระงับ
 การจ่ายเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวลงตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๑
 ย่อมต้องถือว่ามิใช่ผลจากความจำเป็นในการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษให้แก่บุคลากรที่จะปฏิบัติงาน
 ในตำแหน่งสาขาวิชาชีพเฉพาะนั้นขึ้นใหม่ เพราะฉะนั้น พนักงานรัฐวิสาหกิจทุกคนที่เป็น
 ผู้ปฏิบัติงานอยู่ในตำแหน่งดังกล่าว โดยไม่มีข้อแตกต่างกันในสาระสำคัญ ก็ต้องมีสิทธิ
 ที่จะได้รับเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวเหมือนกันตามหลักกฎหมายทั่วไปที่ว่า ฝ่ายปกครองต้อง

/ปฏิบัติ...

ปฏิบัติต่อบุคคลที่เหมือนกันในสาระสำคัญอย่างเดียวกัน และปฏิบัติต่อบุคคลที่แตกต่างกันในสาระสำคัญแตกต่างกันออกไปตามลักษณะเฉพาะของแต่ละคน การปฏิบัติต่อบุคคลที่เหมือนกันในสาระสำคัญแตกต่างกันก็ดี หรือการปฏิบัติต่อบุคคลที่แตกต่างกันในสาระสำคัญอย่างเดียวกันก็ดี ย่อมขัดต่อหลักความเสมอภาค ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ปฏิบัติงานในตำแหน่งสาขาวิชาชีพเฉพาะเช่นเดียวกับกลุ่มพนักงานรัฐวิสาหกิจที่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ โดยไม่มีข้อแตกต่างกับพนักงานรัฐวิสาหกิจที่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษตามมติดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวด้วย จึงเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ที่กำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าว จึงเป็นมติที่ไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม มติดังกล่าวจึงขัดต่อบทบัญญัติตามมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองในคำให้การและคำให้การเพิ่มเติมที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๑ ให้ระงับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนของพนักงานรัฐวิสาหกิจทั้งหมด นับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๒ เนื่องจากพิจารณาแล้วเห็นว่า สภาวะเศรษฐกิจของประเทศในขณะนั้นยังไม่ดีขึ้นและความขาดแคลนในสาขาวิชาชีพดังกล่าวได้หมดไปแล้ว หลังจากนั้น พนักงานรัฐวิสาหกิจกลุ่มที่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนได้ร้องเรียนว่าได้รับความเดือดร้อนจากการระงับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ให้จ่ายเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวโดยเปลี่ยนชื่อเป็นเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะ นั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะ มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าสำหรับผู้ได้รับความเดือดร้อนจากการระงับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลน จึงเห็นได้ว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวเอาเหตุแห่งความเดือดร้อนของพนักงานรัฐวิสาหกิจที่ได้รับจากการระงับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลน มาเป็นเงื่อนไขในการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะให้กับกลุ่มพนักงานรัฐวิสาหกิจที่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลน ซึ่งเหตุแห่งความเดือดร้อนดังกล่าวเป็นเหตุเฉพาะตัวอันเป็นเรื่องส่วนบุคคล มิได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ส่วนรวม การนำเหตุดังกล่าวมากำหนดเป็นเงื่อนไขของการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะดังกล่าว จึงเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อพนักงานรัฐวิสาหกิจ

/ที่ไม่มี...

ที่ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มพิเศษ มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ จึงเป็นมติที่ไม่ชอบ สำหรับข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เคยรับเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนมาก่อน จึงไม่เป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน ซึ่งต่างกับผู้ที่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวมาแล้ว เมื่อมีการระงับการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวลง ย่อมเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อน นั้น เห็นว่า การได้รับเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะเป็นเรื่องของผลตอบแทนการปฏิบัติงาน จึงไม่อาจอ้างได้ว่า พนักงานรัฐวิสาหกิจผู้ที่ไม่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนมาก่อน ไม่ใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหากไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกำหนดขึ้นใหม่ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ซึ่งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่กำหนดเงื่อนไขการตอบแทนการปฏิบัติงานที่แตกต่างกันนั้น ทำให้พนักงานรัฐวิสาหกิจผู้ที่ไม่เคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนไม่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษตามมติดังกล่าว ทั้งๆ ที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งสาขาวิชาชีพเฉพาะเหมือนกันซึ่งควรมีสถานะอันพึงได้รับในผลตอบแทนที่เท่าเทียมกัน ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงฟังไม่ขึ้น ดังนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ จึงขัดต่อหลักความเสมอภาคที่มาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติคุ้มครองไว้ เมื่อมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ จึงใช้บังคับไม่ได้ตามมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ กค ๐๒๐๙.๒/๖๐๗-๖๒๐ ลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๕ เพื่อชักซ้อมความเข้าใจหลักเกณฑ์และแนวทางการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวที่กำหนดว่า พนักงานที่ไม่เคยรับเงินเพิ่มพิเศษไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มพิเศษดังกล่าว จึงย่อมใช้บังคับไม่ได้เช่นกัน สำหรับข้อพิพาทที่ว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขัดต่อข้อ ๑๗ ของระเบียบคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์เรื่อง มาตรฐานของสิทธิประโยชน์ของพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๓๔ หรือไม่ นั้น เห็นว่า เมื่อมติดังกล่าวขัดต่อรัฐธรรมนูญและไม่อาจใช้บังคับได้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาในปัญหาดังกล่าวอีก

ส่วนคำขอท้ายฟ้องที่ขอให้ศาลปกครองพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติว่า ผู้ที่เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจซึ่งเคยได้รับหรือไม่ได้รับเงินเพิ่มพิเศษสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลนอยู่เดิมก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีมติให้ระงับการจ่าย เป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะทั้งหมด นั้น เห็นว่า เป็นคำขอที่ศาลไม่อาจกำหนดคำบังคับได้

/ตามมาตรา...

ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

พิพากษาเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๔ ในส่วนที่กำหนดเงื่อนไขการมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งวิชาชีพ เฉพาะด้าน Science and Technology ว่าต้องเป็นพนักงานซึ่งเคยได้รับเงินเพิ่มพิเศษ อยู่เดิมก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติให้ระงับการจ่าย ทั้งนี้ ให้มีผลนับตั้งแต่วันที่ได้มีมติ คณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๔ ส่วนคำขออื่นให้ยกฟ้อง

นายหัสวุฒิ วิฑิตวิริยกุล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายพีระพล เชาวนศิริ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

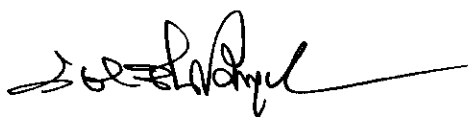

นายธงชัย ลำดับวงศ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายชาญชัย แสวงศักดิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวิชัย ชื่นชมพูนุท
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสุชาติ มงคลเลิศพล

